

טיב הקהילה

ב"ד

שלה

כ"ג סיון תשפ"ד

המנים לפי אופק דושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג 7:13
מוצ"ש 8:31
ר"ת 9:06

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סוק"ש א' 8:13 | סו"ת א' 9:43
סוק"ש ב' 9:07 | סו"ת ב' 10:18

המנים לפי ששון קיז

ליון מס:

735

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ואכן רואים אנו שזו הייתה כוונתו של הקב"ה כי ידע הקב"ה שבעוד תקופה קצרה יצטרכו בני ישראל לעבור ניסיון קשה הקשור לעיון הלשון, ורצה הקב"ה שיקדימו להשריש את האיסור בפנימיות לבם כדי שלא ישלבו בו, אולם בפועל לא התבוננו בענינה של מרים כדבעי, וכתוצאה נכשלו מאוד והטילו דופי בהנהגתו של

הקב"ה כדחזינו בפרשתו (להלן יז, א-ד) והגיעו הדברים לידי כך שלא בושו מלומר מפורשות 'שנאנו' אותנו הוציאנו מארץ מצרים (דברים א כז) רחמנא לשיזבון.

התורה מספרת לנו כל זאת כי כאמור גם לזרות מוטל על כל אדם להתבונן בכל מקרה המודמן לו לראות או לשמוע ולהבין מתוך כך מה חפץ הקב"ה להשמיע, ורק מתוך שיתון דעתו ולבו לכן, יצאל מן החטא בעתיד ויזכה לתשובה על העבר.

רמז להנהגה זו מצאנו במסכת אבות (פרק ב משנה ו) שם מביאה המשנה עובדא על רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא, והא לך לשונה: 'אף הוא ראה גולגולת אחת שצפה על פני המים. אמר: על דאטפת - אטפון, וסוף מטיפין - יטופון' עכ"ל המשנה, ושמעתי פעם פירוש נאה לכאורה בתיבת 'אף' הנראית כמיותרת, כי היה ביכולתו לדלג על התיבה זו ולכתוב: 'הוא ראה וכו'.

אולם רצתה המשנה להודיע שאיש יהודי שונה הוא מבני האומות, כי האומות שאין להם אמונה אינם משיגים בהשגחה פרטית ואינם מתבוננים בכל המקרים והמאורעות לדעת מה מכוונים לומר להם, ולכן רבו הנכריים שעברו על שפת הים וראו את הגולגולת שצפה בים, וכלל לא השיגו בדבר, כלל לא העלו על דעתם שמן השמים מבקשים לומר להם דבר מה, לא כן היה עם רבן גמליאל, אף הוא כשאר הנכריים ראה את הגולגולת ובשונה מהם הבין שמן השמים מבקשים שיתבונן בדבר ויתעורר על ידי זה באחד מעניני העבודה, ואכן אחר שהתבונן אמר שמן השמים מבקשים לעורר על ענין 'מידה כנגד מידה', שאדם זה נהרג בעבור שהרג אחרים ואותם שהרגוהו גם כן עתידים להיהרג.

בימינו יכולים לראות בחוש שכל הנעשה בעולם הוא כדי לעורר אותנו לעבודת ה', כי כוונתו יכולים לומר על העולם כולו 'ס'דנא דארעא חד הוא', זוהי ההגדרה הממחישה את מציאות העולם כהיותו כי בין רגע יכולים לדעת בקצה אחד שבעולם את הנעשה בקצה העולם השני, בשונה מהדורות הקדמונים טרם עידן התקשורת אז לא היה לו לאדם כמעט ידיעה מהנעשה אפילו בעיירה הסמוכה לו, ועל מה עשה ה' ככה? אין זה כי אם מפני שאז היו הבריות יראים את ה' ביותר, ולא היה צורך לעוררם כל כך, די היה לעוררם במקצת הפורעניות שאידעה בקרבם אולם בימינו שנתמעטה היראה צריכים הרבה התעוררות, ולכן עשה הקב"ה שבאמצעות כל מיני טכנולוגיה יתועדו הבריות לכל הפורעניות הנעשה בכל העולם, שמא מתוך כך יתעוררו הבריות ליראה.

שלה לך אנשים ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם: ג, ב

ופירש"י: למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים, לפי שלקתה על עסקי דיבה שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר: ...

להתעורר ליראה מאותות השמים

נרחיב מעט כדי להבין היטב מה מודיענו רש"י במאמר, ומתי הנקודה שבעבודת ה' שעלינו להוציא מתוך הדברים.

הנה איתא בספרים הקדושים שמידי יום ביומו מורה הקב"ה לאדם האין לכלכל את מעשיו על ידי אין ספור דמוים והיינו באמצעות הדברים שהוא רואה או שומע, כי כל אלו בהשגחה הם באים כדי להדריק, ולכן על האדם להתבונן היטב בכל פרטי הדברים הנקרים לנגד עיניו, כדי שייבין על ידם מה מבקש הש"ת מעמו.

והנה איתא בגמרא (ערכין טו.): שהנגעים באים בעוון לשון הרע, ודבר זה הוא מסיבת הנהגתו של הקב"ה עם האדם במידה כנגד מידה, כשם שהאדם הוציא רע בלשונו וציער בכך את זולתו, כך מענישים אותו שבושרו מוציא רע כדי לצער את עצמו, ועל שם זה נקרא הלוקי בנגע 'מצורע' שהוא נוטריקון 'מוציא רע'.

לאור האמור מובן היטב הטענה שהיתה על המרגלים בפרט, ועל כל העם הישראלי בכלל, דהנה בסוף הפרשה שעברה (לעיל יב טו) מספרת לנו התורה, שכשלקתה מרים בצרעת המתנית עליה כל ישראל ולא נסעו עד שנרפאה, וכלשון הכתוב: 'וחסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים'. והנה דוק בלשון הכתוב שלא נאמר 'זלא הסיע' ה' את העם עד האסף מרים' כי אם 'והעם לא נסע וגו', שאילו היה נאמר 'זלא הסיע' ה' את העם' היו יכולים להבין שהעם כלל לא ידע מדוע אין הם נוסעים, שהרי תמיד היו המסעות תלויין ברצון הבורא, ברצונו נסעו וברצונו חגו, וגם כעת כשחגו לא ידעו שאלמלא היתה מרים מצורעת היו אלו הימים ימי נסיעה, אבל השתא דכתוב 'והעם לא נסע' משמע שאי נסיעתם היתה תלויה בדעתם, וכאילו הם היו אלו שהחליטו שלא לנסוע, כיון שידעו מהי הסיבה שאינם נוסעים.

ומנין אכן ידעו שאי נסיעתם תלויה בצרעתה של מרים? ובהכרח שבאותה שעה עבר הקול במחנה שעליהם להתעכב עד שתתרא מרים ושידעו שזוהי כעת הסיבה לעיכובם.

ויש לך להקשות והלאו בשאר המתנותיהם לא מצאנו שידעו טעם מפורש למה הם חונים, אם כן למה כעת היה עליהם לדעת טעם ההמתנה? אין זה כי אם מפני רצונו יתברך שכל אחד מישראל יתבונן מה בינו לבין חטאה של מרים, ולמה חפץ הבורא ב"ה שגם הוא יעצור מלכת בסיבת חטאה, אין זה כי אם מפני שרוצה הקב"ה שגם הוא יתבונן בצרתה, ובסיבת בואה, כדי שידע על ידה מה דורשים מאתו כעת וכיון שהצרעת באה בעוון לשון הרע' אות הוא שמן השמים רוצים לעורר בו היראה מאותו עוון.

טיב המערכת

כאשר דיברתם

בסיפורי מעשיות של הרה"ק מוה"ר מברסלב מספר על מלך אחד שהיה לו בת יחידה והיה אוהבה מאוד, ופעם אחת כעס עליה ונפלט מפיו דיבור 'שהלא טוב יקח אותה, וכך אכן קרה, ובתו נעלמה סמנ, והיה המלך מצטער מאוד על כך, והשני למלכות כשראה את גדל צערו של המלך הלך לחפש, והיה הולך שנים רבות ומסתובב בעולם עד שעלה בידו לסמואה ולהוציאה מהמקום שהיתה בו.

כשחזרו המרגלים למדבר והוציאו דיבת הארץ רעה, רצה הקב"ה ללכות ח"ו את כל העם במדבר, ולהוציא עם חדש ממשו רביע, אבל משה רבינו התפלל והתחנן להש"ת שיסלה להם ענה לו הקב"ה 'סלחתי כדברך, אבל לסרות שהמזרה נתבטלה, העונש שלהם לא התבטל, והקב"ה אמר 'אמור אליהם ח'י אני. אם לא כאשר דיברתם באוני כן אעשה לכם, ומה היה העונש? 'במדבר הזה יפלו פניכם, משמע שעם ישראל ביקשו את זה בעצמם מסביר רש"י 'כאשר דיברתם - שבקשתם סמנ, או במדבר הזה לו מותג, כמו שאוסרים בימינו: ביקשתם - קיבלתם!

לפני כמה עשרות שנים היתה קבוצה של עובדי ד' שלא היה להם בעולםם דבר מלבד עבודת ד', והנה היה בחור אחד שמשפחה טובה, מהמשפחות החשובות שבארץ ישראל, שהחל להימשך אחר אותה קבוצה, הוא החל לילך לשיעורים שלהם, ובקבוצה אביו של החבור לא הבין מה יש לבנו לחפש דווקא אצל אותה קבוצה 'קיצונית', והוא ניסה בכל הדרכים להניא את בנו מדרכו החדשה, אבל ללא הועיל, יום אחד תוך כדי ויכוח עם בנו אמר האב 'הייתי מעדיף שתלך לקיבוץ ולא עם אותה קבוצה רח"ל, והנה לא עברו שנים רבות ובתו עזבה את דרך התורה ועברה לאחד הקיבוצים.

הגמרא אומרת לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן, ודבר זה צריך משנה זהירות שלא להוציא מפיו שום דבר קללה על עצמו או על אחרים, ומי יודע כמה צרות ורעות אנשים גורמים לעצמם כמו פיהם וכבר אמר דוד המלך 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו

(לפי טיב התורה-שלה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב הודעות

י"ד תמוז ה'תשע"ד | יעקב רבינוביץ | ערך: ש. גולדשטיין

התפילה בבית הכנסת (המשך)

א. צריך שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין הקיה שנאמר ויסב חזקוהו פניו אל הקיה ויתפלל (ש"ע סי' צ' סכ"א ומ"ב סקס"ג) וטעמא שאם יש לפניו דבר שחוצץ בינו ובין הקיה הוא מסתכל בו ומחשב בו ומבטל כוונתו (לבוש סכ"א) עוד טעם שלא יחוצץ דבר בינו לקיה: דומיא דקרובן שהחציצה פוסלת בינו לכלי (ש"ע לקמן סי' צ"ח ס"ד) וכל כה"ח (אות קל"א) דהא הוא איתא. ב. וס"מ אין זה אלא למצוה מן המובחר, ולית ביה איסורא כשצריך לכך מצד דוחק המקום ע"כ אם אי אפשר בקלות להתפלל בלי חציצה כגון שמתפללין לפעמים בעשרה באיזה חדר, וא"א לכל אדם לעמוד בלי חציצה לכותל, אלא יעקב התפילה בשביל זה כדי ליתן לאחד אחר להתפלל (מ"ב סקס"ג).

ג. ומ"מ יעוצם את עיניו או יתפלל מותר הסיודו ולא יביט לחוץ, כדי שלא יבוא לידי ביטול הכוונה ע"י דבר החוצץ שנמצא לפניו (מ"ב סקס"ג).

ד. הפמ"ג מצדד לומר שאם החציצה הוא חוץ לארבע אמות ממנו, רשות אחרת היא ושרי (מ"ב סקס"ד).

ה. דבר קבוע כגון ארון ותיבה אינם חוצצים (סכ"א).

ו. ספסלים שבבית הכנסת לכ"ע לא חשיב הפסק כיון דקבועים הם (מ"ב סקס"ח).

ז. מיטות שלנו העשויות לשכיבה ואין דרך לטלטלן ממקום למקום נקראות דבר קבוע ואינם חוצצות ויש חולקין, וטוב להחמיר היכא דאפשר (מ"ב סקס"ה).

ח. בגדים התלויים על הכותל אין בהם משום חציצה ולכן אם אינם מצויים מותר להתפלל נגדם (מ"ב סקס"ע).

ט. לא חשיב מחיצה אלא דבר גדול שנבנה עשרה ורחבו ארבעה, ואפילו אם אינו רחב ארבעה רק למעלה ולא למטה (סכ"א ומ"ב סקס"ז).

י. אבל דבר קטן לא חשיב הפסק (סכ"א) והפמ"ח חולק וסובר שגם דבר קטן חוצץ (מ"ב סקס"ח).

יא. עיני בג"ג דכל דבר שהוא צורך התפילה אפילו הוא גדול הרבה אינו חשוב הפסק, כגון השולחן שבבית שמניחין עליו הסיודו, ולכן נהג שיהיה בבית הכנסת לפני כל אחד שולחן קטן [שקורין שטענדער] שמניחין עליו את הסיודים אף על פי שנבנה עשרה ורחב ארבעה (מ"ב סקס"ח).

יב. בעלי חיים חוצצים ואדם אינו חוצץ, [מפני שהוא מינו (ש"ע הרב סכ"א)] (סכ"א).

יג. יש מי שאומר שיש לזהר מלהתפלל אחורי שום אדם וטוב לחוש לדבריו (סכ"ב) דנראה כמשתחוה לו, ומה שבבית הכנסת מתפללים זה אחורי זה, משום דא"א בעיניו אחר, ונראה לכל שדרך המתפללים כן הוא (ערוה"ש

טיב הבנין משמרת השם

יש שתי דרכים שקולים בעבודת ה' וזה היה החילוק בין יהושע לכלב

לבד והוא יהושע, ודיעה אחת כמאן דליתא דמ"א. וכשראה כלב דבר זה החליט שעתה הגיעה השעה לברר בפני כל עם ועדה שיטתו האמיתית בזה, ולהוכיח בשער בת רבים עד כמה אין בדברי המרגלים ולא כלום.

והתחיל לצווח ולומר, וכי זו בלבד עשה לנו בן עמרם. ומיד נשתתקו המרגלים ונתנו לו לומר את דבריו, כי עוד היו בטוחים שהוא סובר כמותם, והוא בא לחזק את דבריהם ולספר בגנותו של משה. אך אז המשיך ואמר, והלא קרע לנו את הים והוריד לנו את המן, והגיו לנו את השליו, ובמילא עלה נעלה וירשנו אותה, כמו שפירש"י.

ונמצא שהגם שיהושע וכלב כל אחד הלך כאן בדרך אחרת, מכל מקום כיוונו שניהם לשם שמים ושתי הדרכים נכונים וישרים. וזהו מה דאיתא במדרש (תנחומא בראשית יד) שלפעמים הקדים הכתוב ליהושע ולפעמים לכלב, ללמד ששניהם שקולים. ולכאורה הלא יהושע בודאי היה גדול מכלב, שהרי משה רבינו מסר התורה ליהושע, והקב"ה העמידו להנהיג את ישראל תחת משה. רק כוונת המדרש הוא לענין הנהגתם בעת הליכתם עם המרגלים, ששתי הדרכים שקולות וצודקות. ע"כ מהחפץ חיים.

הטעם שדוקא יהושע נתמנה למנהיג ישראל ולא כלב

ונראה לכאור מהו הטעם באמת שדוקא יהושע זכה להיות מנהיג הדור במקום משה, ושמשה ימסור את התורה לידו, ולא זכה כלב לכל זה, הגם שהיו שקולים בעת הליכתם עם המרגלים. כי הגם ששני הדרכים שקולים וצודקים מ"מ דוקא מי שהולך בדרך הראשון, הוא הראוי להיות מנהיג ישראל ומוסר התורה לישראל, מאחר שהוא חזק ותקיף, ואינו מפחד משום איש, ובכל עת ובכל שעה הוא מודיע בריש גלי את הדעת תורה האמיתית.

משא"כ הדרך השני, הגם שהוא גם כן דרך טוב וישר, מ"מ אי אפשר ללכת בה רק אדם פרטי, היודע בינו לבין עצמו מהו דעתו האמיתית והפנימית, ומה הוא רק מראה כלפי חוץ. אך אי אפשר ללכת בדרך זה, כשבאים להנהיג את ישראל ולמסור להם את התורה, כי אז צריך לומר הכל בשפה ברורה, וכלבו כן פיו, מבלי להסתיר שום דבר.

הטעם שדוקא כלב זכה לתואר 'ועבדי כלב ולא יהושע'

לעומת זה מציינו בכלב מעלה גדולה ומיוחדת שלא מציינו אצל יהושע, דהנה על כלב נאמר בסוף הפרשה (יד, כד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי. וזכה בזה לשכר גדול ביותר, שהש"ת קרא אותו 'עבדי', ולא מציינו תואר זה על שום אדם נוסף רק על משה רבינו, כמו שנאמר בסוף פרשת בהעלותך (יב, ז) לא כן עבדי משה בכל ביתו נאמן הוא, ונמצא שכלב זכה להיות בדרגת משה רבינו בשכר שלא הלך אחר עצת מרגלים. ואילו יהושע לא זכה לשכר גדול זה, למרות שגם הוא לא הלך אחר עצת המרגלים.

בפרשתו נאמר (יג טז) אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ ויקרא משה ליהושע בן נון יהושע. ופירש"י, שמשם התפלל עליו בזה, יה יושיעך מעצת מרגלים. ובהמשך הפסוקים נאמר (פסוק יב) ויעלו בנגב ויבא עד חברון, ופירש"י, כלב לבדו הלך שם ונשתטח על קברי אבות, שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם.

וכבר הקשה מרן החפץ חיים בספרו שמירת הלשון (ח"ב פרק יט בהגה"ה) שיש כאן כמה דברים תמוהים (א) למה בירך משה רק את יהושע שה יושיעך מעצת המרגלים, למה לא בירך גם את כלב בזה, וכי משוא פנים יש בדבר. (ב) למה דוקא כלב לבדו הלך להשתטח על קברי אבות, שלא יהא ניסת מחבריו להיות בעצתם, מדוע לא הלך גם יהושע ביחד אתו להשתטח על קברי אבות, מאחר שדעת שניהם היה בשוה נגד שאר המרגלים.

שתי דרכים בעבודת ה'

ומבאר מרן החפץ חיים, דבאמת יש שתי דרכים בעבודת ה' יתברך, בשעה שירא ה' מוכרח לשהות כמה שבועות מחוץ לעיר יחד עם אנשים רשעים ותועים. הדרך הראשון הוא שיפרסם להם מיד שיטתו האמיתית, ויריב עמם על דעתם הכוזבת. והדרך השני הוא שכל עוד שהוא נמצא יחד איתם ישתוק, ועוד יעשה עצמו כאילו הוא מסכים לשיטתם, ורק כשיחזור לעיר, יברר לעיני הכל את שיטתו האמיתית, ועד כמה דעתם של הרשעים כוזבת. והנה יהושע וכלב שהוצרכו לשהות עתה ביחד עם עשרה המרגלים התועים במשך ארבעים יום, והיו צריכים לבחור ולהחליט איך להתנהג במשך כל הימים הללו, אם כדרך הראשון או כדרך השני.

ומשה רבינו ידע ברוח הקודש על יהושע וכלב, איזה דרך יבחר כל אחד מהם ללכת בה, יהושע ילך בדרך הראשון, שימחה מיד נגד המרגלים ויפרסם להם דעתו האמיתית, ולכן הוא צריך לרחמי שמים מדובים שלא ייעצו עליו המרגלים רעה, כשיראו שהוא מתנגד עליהם בריש גלי, ולכן בירכו, יה יושיעך מעצת מרגלים. לעומת זה ידע משה רבינו שכלב יבחר בדרך השני, שיעשה עצמו כאילו הוא מחזיק בשיטתם, ולכן אינו נצרך לברכה שינצל מהם.

ואכן כך היה, שכלב שתק כל הזמן ועשה עצמו כמחזיק בשיטת המרגלים, כדי שיוכל לבסוף להשתיקם ולברר בפני כל עם ישראל דעתו האמיתית. אך סוף סוף היה ירא שעל ידי שתיקתו הממושכת יתקררו כוחותיו הפנימיים ויוכל להימשך אחריהם חלילה, ולכן דייקא הוא הלך להשתטח על קברי אבות, שיעזרוהו בזכותם שלא יתקלקל במשך הזמן. משא"כ יהושע לא היה לו צורך להשתטח על קברי אבות, מאחר שגם בחיזונוותו מוחה כנגד המרגלים כל הזמן.

איך הצליח כלב להשתיק את המרגלים

והנה כשחזרו המרגלים לכלל ישראל, נתגאו ואמרו, הנה כלונו נשלחנו לארץ לתור אותה, וכולנו מסכימים לדעה אחת, חוץ מאחד

סכ"א). ד. כתב בספר מאמר מרדכי לכאורה יש לדקדק, שבירא א"א לזהר בזה דאך אפשר שיהיו כל העם העומדים בבית הכנסת נגד הכותל בלא הפסקת אדם, לכן נראה דאף לה"א לא היה הפסק גמור, שיהא אסור לכל אדם לעשות כן אלא זהירות בעלמא יש בזה למי שיכול לזהר בכך, ובבית הכנסת וכיוצא בו ש"א"א בענין אחר פשיטא דמותר לתתחילה להתפלל אחורי אדם, אלא שהמדקדק במעשיו יראה שיהיה לו מקום קבוע נגד הכותל (מ"ב סקס"ט) וגם לפי הטעם שאמרו בחציצה משום דדומיא לקרובן יש לומר דלא אסרו אלא היכא דאפשר אבל היכא דלא אפשר אינו מעכב (כה"ח אות קל"ג).

טו. הבגדים המצויירים אף על פי שאין הציוורים בולטים מ"מ אין נכון להתפלל כנגדם, כדי שלא יהא מביט בציוורים ומשום כך לא ימיון בתפילתו (סכ"ג ומ"ב סקס"ע).

טז. ואם קרה לו שעמד להתפלל כנגד בגד או כותל מצויר, יעלים עיניו (סכ"ג).

יז. ולכן אסור ג"כ לצייר ציורים בספרים שמתפללין בהן, כדי שלא תתבטל הכוונה (סכ"ג).

יח. וכן יש לזהר מטעם זה שלא לצייר בכותל בית הכנסת ציורים נגד פניו של אדם, אלא למעלה מקומת איש (מ"ב סקס"א).

יט. הציוורים ע"ג הפרוכת אין חשש, כיון שהפרוכת בבית הכנסת זמן מה קודם הרי זה דומה לכהן שיש בידו מום דאם דש בעירו מותר לישא כפיו (פת"ש יו"ד סי' קמ"א אות ו').

כ. אבל בגדים שמצוייר עליהם דברי תפלות אסור אפילו לישב עליהם בבית הכנסת, שנאמר, ולא תביא תועבה אל ביתך, ואפילו בביתו אסור (סכ"ג מ"ב סקס"ב).

כא. אסור להתפלל כנגד המראה דמיהו כמשתחוה לבבואה שלו, והיינו אף אם מתפלל בעינים סתומות, דלהתפלל בעינים פתוחות בלא"ה אסור משום ביטול הכוונה (מ"ב סקס"א).

כב. העמוד שלפני הש"צ בבית מדרש שחקקו באותיות בולטות את הפסוק שוית' ה' וגו' והאותיות הם בצבע זהב כעין מראה וכשהש"צ עומד שם רואה ממש צורת פניו להדיא באותן אותיות, יש להקל, דהפוסקים מדברים במראה ממש שנעשה לראות הצורה בתוכה, וכל הסתכלות על המראה במחשבה זאת משא"כ נידון זה שהאותיות נעשו לשם קדושת שוית' וכו' וזה מטרותם לא זוהר וליטוש המראה וא"כ לא יבא לידי חשד שמשתחוה לבבואה שלו, כי הכל יודעים שמשתחוה לעומת שם הוי"ו (שבח"ל ח"ט סי' כ"א).

כשהיה הגה"צ רבי אשר זאב ורנר זצ"ל גאב"ד טבריה ת"ו שופך את נפשו לפני ה' בליל שבת קודש, בתפילת ריבון העולמים: "מוֹדָה אֲנִי

לפניך ה' אֱלֹקֵי ואלֹקֵי אֲבוֹתַי, על כָּל הַחֶסֶד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי" - היה דרכו להוסיף עוד לומר: "מעודי עד היום הזה, ומשתהה מעט בתיבות הללו בדבקות כוונת מחשבתו הטהורה ותיכף ממשיך בסדר התפילה: "וְאֲשֶׁר אָתָּה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי וְעַם כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּנֵי בְרִיתִי".

באחת השבתות שאלו בנו הגאון רבי שמחה בונם ורנר מדוע נעצר הוא דווקא בתיבות הללו, והאם יש בהם איזו כוונה מיוחדת מכבשנו של עולם.

ענה לו אביו הרב בחכמה אין כאן שום נסתרות או רזין עילאין... אלא שמשתדל אני לכוון בתיבות 'מעודי עד היום הזה' לחשוב ולכוון על הטובות והחסדים אשר גמל עימדי השם יתברך 'מעודי עד היום הזה', ובפרט בחסדים שעשה עימי הש"ת באותו השבוע ובאותה שבתא קדישא.

ועל כך נרמז בזמור 'יום שבת קודש' (ומירית ליל שבת) "נֶפֶשׁ כִּי יִנְאֻחָה - בַּא שֶׁבֶת בַּא מְנוּחָה, גִּיל וְשִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה". - שהלא על כך ניתן לנו יום השבת להודות בו להש"ת ולהכיר לו טובה על כל החסדים שגמל עימנו.

כאשר הכתוב מעיד במהות יום השבת (ותהלים צב א-טו): "מְזֻמָּר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, טוֹב לַהֲדוֹת לָהּ וְלִזְמַר לְשִׁמְךָ עֲלֶיהָ. הֲלֵגִיד בְּבִקְרַת חֶסֶדְךָ וְאֶמְנָתְךָ בְּלִילוֹת וּגו'. כִּי שִׁמְחָתָהּ ה' בְּפִעֲלָהּ, בְּמַעֲשֵׂי יְדֵיךָ אֲרַגֵּן. מִה גְדֹלוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה', מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֲשֻׁבְתֶּיךָ וּגו'. - הֲלֵגִיד כִּי יִשָּׂר ה', צוּרֵי יְלָדָה וְעוֹלָתָהּ ב'".

- + -

בשנות קנותו של מורנו ורבינו הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצוק"ל בעל 'אור החמה', באחד הימים תקפתו חולשת, הוא שכב במיטתו ולא חש בטוב.

וכאשר היתה לי עימו בסייעתא דשמיא סדר חבורתא מדי יום ביומו, והיה רגיל לעלות אל ביתי בשעת הפסקת הצהריים לסדר הלימוד, הצטער על שמפאת חוליו יצטרך לבטל את הקביעות - לפיכך הצעתי לפניו להסדיר באותו יום את קביעות הלימוד בביתו שלו, והוא כמובן הסכים ושמה מאוד שלא יתבטל הלימוד הקבוע על אף חולשתו.

ואכן בשעה הקבועה עליתי ובאתי אל ביתו נאווה קודש, כדי לקיים בו מצות 'ביקור חולים', ומצאתיו שוכב חלש ותשוש. וכשדרשתי בשלומו ושלום בריאות גופו ונפשו, ענה לי בחיוך מלא חן: ברוך ה', כבר הגעתי לגבורות, לאחר גיל שמונים קורה שהזקן נחלש... וברוך השם שזכיתי לכך!

והרגשתי בו ב' זונדל באותה שעה, שאמר זאת מתוך שמחה אמיתית ועל אף חולשתו שלא חש בטוב לא היו בליבו תלונות וטענות על כאביו וייסוריו, כפי שמצוי אצל זקנים רבים, אלא ליבו התמלא גיל וששון בהכרת טובה פנימית להשם יתברך על שהעניק לו שנות חיים וזכה להגיע לגבורות.

עד מהרה חיוק את עצמו, והתיישב ללימוד החבורתא מתוך שמחת הנפש ומנוחת הדעת.

ולמדתי לעצמי לקח מוסר מטיב זה המעשה, כיצד ניתן לעבוד את השם יתברך בשמחה גם בגיל הזקנה, שלא יפול הזקן ברוחו מחמת חולשתו וכיוצא, רק שיכיל להתבונן בצד הטוב להודות להשם יתברך על שזכה לכל שנות חיים הללו.

- + -

כיוצא בדבר היה אצל הגה"צ רבי פישל אייזנבאך זצ"ל ראש ישיבתנו 'שער השמים' דפה עיה"ק ת"ו, בהגיעו לשנות זקנה ונצרך להשתמש עם 'מקל הליכה', היה פוסע לאיטו נשען על מקלו כדרך הזקנים.

ואמר לי שהוא מודה להשם יתברך על כך שזכה להגיע לשנות הזקנה וללכת עם המקל, שכן אביו נפטר בגיל צעיר ל"ע, ולא זכה לשנות שיבה. ולפיכך בכל עת שהוא מתהלך בקושי עם המקל, שמח הוא בזו ונותן הודאה להש"ת על שזכה לכך.

הלימוד המורם מטיב מעשיות אלו ושכיוצא בהם דרכי עבודת השם יתברך בשנות הזקנה, כאשר הגוף והאיברים אינם מתפקדים כראוי... שבמקום לגנוח ולהתאנח ולהתהלך בעצבות ובדיכאון ח"ו, יתהלך הזקן על משענתו בשמחה ובלב מלא הכרת טובה להשם יתברך. - ובכך יזכה שיתחפר הכל לטובה, ויהיו חיוי שמחים ומאושרים על מי מנוחות, ולא יתן אל ליבו מחשבות נוגות של עצבות ח"ו כדרכם של זקני ישראל הצדיקים, אשר ששים ושמחים לעשות רצון קונם.

ובזה נזכה להתקיים בהם בזקנים ברכתא וצלוחתא של נעים זמירות ישראל, דוד המלך ע"ה בספר תהלים (עב טו-טז): "עוֹד יִגְבּוֹן בְּשִׁיבָה דְשָׁנִים וְדַעֲנָנִים יִהְיוּ, הֲלֵגִיד כִּי יִשָּׂר ה' צוּרֵי יְלָדָה ב'". - אמן. (ועוד הארכנו בעזרת בנינו נשכח זה בספר 'טיב הזקנה' שבשילבי עריה).

- + -

הרה"ק רבי חיים מאיר מויוניץ זצוק"ל בעל 'אמרי חיים', היה ידוע ומפורסם בעבודתו הנשגבה במידת השמחה, לקיים בכל לבבו מאמר הכתוב (ותהלים ק ב): "עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה, בְּאוֹר לִפְנֵי בְּרַנְנָה!".

אם בכל ימות השנה הדברים אמורים על אחת כמה וכמה בהתקרב חודש ניסן והג

הפסת שכידוע אהוב היה עליו ביותר, (ואף יוסא דהולאלא שלו חל בתשיעי לחודש ניסן) שבימים אלו גדלה והתגברה שמחתו ביתר שאת ועוז.

ברשפי אש קודש ובהכנה דרבה ניגש לקראת חג הפסח וכל ימות החורף היה עומד ומזהיר בסילודין על ההכנה הנצרכת לאיש ישראל כדי לזכר את נשמתו בשמחה דמצות, לקראת המצה קדישתא מיכלא דמהימנותא עילאה. (חולק ח"ב קפג).

פעם נכנס לביתו נאוה קודש בימים שלפני חג הפסח והנה רואה הוא לפניו את כל הבית מלא מים ושיטפון מעבודות הניקיון הנמרצות, הרהיטים מודחקים הצידה, והבלגן שולט בכל, כשהוא אינו מוצא לעצמו אפילו כיסא לשבת עליו לכמה דקות כדי לנוח קמעא מטורח הדרך.

אנשי הבית והרבנית הצדקנית ע"ה חרדו מאוד לקראתו, הם היו בתוקף שיא העבודה הקשה והמפרכת של ערבי פסחים והנה עתה לא ידעו את נפשם, כיצד יקבלו את פני קדשו של הצדיק? היכן יכניסו אותו הרי הכל מבולגן ורטוב! הם נלחצו מאוד מרוב המבוכה, ומכובד המשא שעל כתפיהם.

והנה כראות הרבי את המצב לאשורו, ובעודו עומד בפרוזדור הבית ואינו מוצא מקום לרגלי קדשו, החל פתאום לרקוד כך בתוך המים תוך כדי שהוא מפזם לעצמו ניגון חסידי עלי, וכדרכם וטבעם של הריקודים המבטלים את הדינים והחיצוניים הלכה השמחה וגאחה ויעלו ליבו בדבקות השכינה, כשהוא מרקד ומתהלך כך בתוככי המים והאקונומיקה...

אנשי ביתו תמהו מאד למראת, לריקוד זה בשיא הלחץ מהו עושה? האם לא די בקושי העבודה המרובה של הניקיון והבלגן הגדול? ומה מקום יש לריקוד העליון הזה כך פתאום בתוך שצף קצף המים הללו? אמר להם הרבי הקדוש בחן טוב: אכן כך! כאשר אצלכם מתחיל הלחץ והקושי, מרגיש אני כבר ריח של 'פסח' באוויר... ואיך אפשר שלא לרקוד כשמתקרב ובא חג גדול קדוש כזה?

הכל תלוי בטיב צורת ההסתכלות באותה שעה ובאותו מעשה ממש, שהם ראו בו קושי ולחץ, ראה בו הוא שמחה גדולה וקרבת אלקים טוב.

להשכיח בינה, שכל דבר תלוי מאוד כיצד הנך מסתכל עליו, יכול אתה בהסתכלות שאינה טובה להיות שבור ורצוצן ומבולבל, גונח ונאנח אוי אוי אוי! ואם רק תהפוך את צורת ההסתכלות מהיבט אחר לגמרי, בהשקפה הנכונה והישרה על פי התורה שדרכיה דרכי נועם, תראה כמה חסדים יש כאן!

- + -

סיפר הרה"ק בעל 'ברכת אברהם' מסלונים זצוק"ל, בעיירה מוש התנודר איש חסידי וירא אלקים הנקרא 'רבי מיכל', מטבעו היה ר' מיכל שמח וטוב לב תמיד.

כאשר תכפו עליו פעם צרות רבות ורעות, ולא ידע להשית עצות בנפשו מרוב צער ודאגה, נכנס אל רב העיר הצדיק המפורסם רבי יחיאל ממוש זצוק"ל | הפשך בעבוד האב <

סיפורי השגחה פריטי שגשגהו לעצרת ע"י הקוראים

מקומו הוא יפן נדחמים

הלכתי לשטיבלאך להתפלל שחרית, בשטיבלאך אין מקומות קבועים, המקומות מתמלאים בקצב ובסדר הנכנסים. נכנסתי פנימה לחדר התפילה וניגשתי למקום שרציתי לשבת בו. התקרבתי למושב להניח את התיק תפילין שלי במקום הרצוי לי. בשינה לפני שנגעתי תיק התפילין שלי על השולחן, זינק מקצה הספסל מתפלל אחר במהירות הבזק ותפס את המקום תוך שהוא בוהה בי כילד שניצח במשחק.

לרגע נצבט לי הלב, אבל תיכף אמרתי לעצמי: "זה לא הוא עשה משהו כי אם הבורא יתברך שם בליבו לזנוק למקום הזה. כנראה שממקום אחר יעלו התפילות שלי בצורה יותר טובה ובפרט בזכות הוויתור שלי, סימנתי למתפלל שזה בסדר ואף אמרתי לו עם חיוך: "מי שתופס ראשון את המקום, המקום שייך לו!!!" ועברתי לצד השני של הארון קודש, שם היה מקום טוב לא פחות ואף יותר מרווח מקודמו. מכיוון שאני משתדל להגיע לתפילה מהעשרה ראשונים, תמיד יש לי מקומות נוחים עבורי ברוך ה'.

חלפו כמה דקות והרב של המקום הופיע למניין. כשהוא מגיע למניין הזה לעיתים נדירות הוא יושב בדיוק במקום שרציתי לשבת. המתפלל הקפצן נאלץ לעבור מקום למקום לא הכי נוח בבית הכנסת, שהרי זהו מקומו של הרב כאשר הוא מגיע והיו עוד חמש דקות לתחילת התפילה... עכשיו הבנתי שהקב"ה דאג לי מראש למקום טוב לתפילה בישוב הדעת.

בעל המעשה:ב.ש.

...

אלה טנן ואלו...

בכולל בו אני לומד עשו אירוע לכל חברי הכולל במקום מרוחק מעט ללא תחבורה ציבורית. לא ידעתי כיצד אגיע לאירוע החשוב מפני שאין לי רכב ואין תחבורה ציבורית תדירה לאזור, נזכרתי ששכן בבניין מולי מוסר שיעורים בכולל, ושאלתי אותו אם יש אפשרות להצטרף אליו. הוא נענה בשמחה, ואכן נסעתי אתו לאירוע.

כשהגעתי למקום, שאל אותי המארגן, "למה לא הגעת עם ההסעה? הרי שלחנו הודעות טלפוניות!!!" התברר שארגנו הסעה מטעם הכולל לכל מי שחפץ ליבו להגיע לאירוע, אבל משום מה לא שמתי לב בכלל שגשגה הודעה, ובזכות זה פניתי לשכן ממול ולא הייתי צריך לטרוד לקחת שתי אוטובוסים עד להסעה של הכולל, למדתי שלפספס הודעות זה גם השגחה פריטית.

בעל המעשה:ה.ל.

הפענוץ לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס 0526517922 :0קפא o.y.wines@gmail.com

את דאגותיו.

השיב לו רבי יחיאל: מה לך דואג כל כך? הלא היום יום רביעי בשבת, ולמחרת יהיה יום חמישי, ולאחריו יום השישי, והנה מתקרבת ובאה שבת מלכתא, שבה אתה החסיד ר' מיכל תשורר לנו בניעימה כדרךך את הזמר 'מה ידידות, ובכך תוכל להסיר ולהעביר מליבך כל צער ויגון...

וכאמרו זאת החל הצדיק רבי יחיאל לפזם בניגון ובניעימה את הזמר הנפלא: 'מה ידידות מנוחתך את שבת המלכה, בכך נרין לקראתך בואי כלה נוסקה, בניגונו הנהדר של ר' מיכל, [אשר נשמר בחדרת קודש והתגן בקדושת השבתות שבהכלות צדיק בית סלונים דוד אהרן דוד].

והנה למרבה הפלא תוך כדי שהצדיק מנגן ומפזם את זמר השבת החלה רוח קדושה של שבת קודש לנשב באוויר, וכד"א (מלכים ב ג טו) "עָרְתָה קְחוּ לִי מִנְגֵן וְהָיָה כִּנְגֵן הַמִּנְגֵן, וְהָיָה עִלְיוֹ יְד ה'". כשהצדיק מתדבק בשמחת השבת ומנוחתה, וכבר הלפו להם כל הדאגות והצער מליבו של ר' מיכל, כשאף הוא מצטרף בלב שמה אל הזמר והניגון: הלוכך תהא נבחת ענג קרא לשבת, והשנה משבחת קדת נפש משיבת בכך נפשי לך עֲרַתָה וְלָנוּחַ חֲבַתָּה, לְהַתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגִים בְּרַבּוּרִים וְשִׁלּוֹ וְדִגִּים...

- > < -

'קלמן דער פריילעכער!' [קלמן השמח] - כך נקרא בפי כל שמו של הבחור הנחמד העלוי והתוסס.

קלמן היה בחור נמוך קומה שכולו מלא מרץ ושמחת חיים, לא היה איש בעיירה שלא הכיר את 'קלמן דער פריילעכער'. והיה אם פגש קלמן באדם עצוב ומדוכדך, הייתה הבדיחה השנונה תיכף על לשונו, ולא זו ממנו אותו קלמן עד שהעלה את החיוך על שפתיו:

גם בימי צר ומצוק, כאשר פרצה בסערה מלחמת העולם השנייה והשוואה האיומה הכניסה את העולם כולו לפחד ובהלה, לא נס ליחו ולא פג ריחו של קלמן השמח, הוא עודד וחיזק את כולם שלא יפלו ברוחם רק להרבות בחפילה ותחנונים לפני השי"ת ולהתחזק בתקוה ובטחון איתן.

והנה הגיע היום המד והנמטה, כשקלנסי הנאצים ימש העלו בחמת זעם את כל כיושי האיטו אל רכבות המוות בדרכם האחרונה אל כבשני אושוויץ-בירקנאו.

הרכבת הדחוסה נעצרה בבת אחת בפתחו של גיהנום הדלתות נפתחו לרווחה, ואל הקרונות פרצו וזדרמים מפחדים בקול רעש גדול, ארויס! ארויס! שנעלער!

יחד עם החיילים הנאצים עלו אל הקרונות גם עוזריהם עובדי כפייה יהודים, אשר דברו אל אחיהם הדוויים בשפתם ביידיש [מאמץ לשון] ותרגמו בפניהם את פקודות הגרמנים, ובתוך צעקות הפקודות המתורגמות הוסיפו ושילבו המלצות וטיפים שונים לאחוני היהודים ללא שהאדונים הנאציים יבינו כלום, כדי שיידעו את אשר לפניהם.

בין צעקותיהם הרמות השתלבו להם הוראות סודיות: הנמוכים לנעול נעליים גבוהות ולהתרומם על עקביהם. [כדי שיראו גבוהים...]. כל אחד 'אמן' לעצמו איזו אומנות ומלאכה שהוא בקי בה, התאומים עדיף להתחלק כדי שלא לנלות את הקשר שביניהם... ועוד מטעמים כהנה וכהנה, לפי המלתם

ורחמנותם של היהודים עובדי הכפיה שבאשוויץ על אחיהם שהגיעו בטרנספורט החדש.

כששמע קלמן דגן שכאמור היה נמוך קומה את ההמלצה שרמזו היהודים לאנשים הנמוכים החל תיכף תוחב אל תוככי נעליו בדים רבים, כדי שיראה גבוה יותר.

לאחר שהורדו כולם אל הרציף הענק שבכניסה אלי אושוויץ [אומשל-פלמן] העמידו אותם החיילים באימה ובבהלה גדולה שורות שורות, ובעזרת אלות וקלנסים וכלבים אימתניים הריצו את כל אלפי היהודים כל אחד למקומו.

והנה בעוד קלמן עומד כך בין השורות ביחד עם אחיו בית ישראל הנחונים בצרה ובשביה רח"ל, שמע קלמן כי במחנה זה לוחכים לעבודה רק בחורים חסונים מגיל שמונה עשרה ומעלה, אך באותה עת היה קלמן בן שש עשרה בלבד, לפיכך הוסיף לעצמו עוד שנתים ימים על גילו, שבכך יוכל לומר שהוא כבר בן שמונה עשרה!

התור התקדם לאיטו ולפתע מצא קלמן את עצמו בשורות הקדמיות, והנה רואה הוא שם בכניסה אל המחנה, קרוב לשערי מוות על רמפה גבוהה מעט את הרשע הגדול, הממשיך של המן הרשע בגזירת להשמיד להרוג ולאבד, הלא הוא 'דוקטור מנגלה יימח שמו, עומד על רגליו ומקל קטן בידו, ובמחי ידו הרשעה חותך מי לחיים ומי למוות!

כשעמד קלמן לפני אותו קומדיאנט אכזרי, השתדל מאוד 'למתוח' את רגליו, ולעמוד על קצה בהונותיו, כדי שיראה גבוה וחסון... אך דא עקא שכל זאת לא הספיק עדיין לפי קומתו הנמוכה, ועדיין הוא נראה נמוך וקטן.

מנגלה בחן אותו בקפידה דקה ארוכה מכף רגל ועד ראש, ובסיום המבחן הקפדני הרים את מקלו הקטן והחווה לו לקלמן 'שמאלה', אל צד שמאל! שם המתינו להם הקרמטוריום ותאי הגוים, ובכך חרץ את דינו של קלמן למיתה משונה, רחמנא ליצלן.

תיכף עם הינתן הפקודה תפסוהו השוטרים חמורי הסבר והשליכוהו שמאלה, בין כל המובלים היישר אל המשפרות.

באותה עת כבר ידעו היהודים היטב להיכן הם מובלים היהודים התהלכו שם עצובים ומיאשים, כאשר בעוה"ד התקיימה בהם התוכחה (איכה ב ג) "הָיָה ד' כְּאֹיִב, בָּלַע יִשְׂרָאֵל בָּלַע כָּל אֲרַמְנוֹתָיָהּ, לִצְלָן."

על הברכה יעמדו

שחת מנצרי, וירב בבת יהודה תאנה ואנה" רח"ל.

אולם לא בחור קלמן יתן לעצבות ולייאוש לחזור אל ליבו, וכדרכו מימים ימימה החל גם כאן באשוויץ הארורה לעודד ולחזק את לב ישראל, והזכיר לפניו מ"ש רח"ל (ברכות י): "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים".

והנה בעודם מהלכים יחדיו לעבר מרחץ הדמים הנורא החל קלמן לשורר בקול גדול פרקי תהלים. רבותיו הכריזו קלמן, הבה נא נתפוס את אומנות אבותינו ונשפוך תפילה ותחנונים לפני קל ח, הוא יתברך כל יכול! גם כאן ברגע שאחרי אחרון עדיין יכול להושיענו, רבותי, שירו נא עמדי משירי דוד המלך ע"ה נעים וזמירות ישראל.

ומדיבור למעשה, פצה לו קלמן בקול גדול במנגינה שובת לב: 'שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה', 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, אל ה בצרתי לי קראתי ויענני'. - וכך על פי זכרוננו היה משורר בעל פה את פרקי שיר המעלות בקול נעים גילת ורגן.

השיירה כולה התקדמה שלב אחד שלב ופסיעה אחר פסיעה אל תאי הגוים אך פיו של קלמן אינו פוסק מלומר שירה, הם בשלחם והוא בשלו... ותוך כדי ציות לכל הפקודות הצרחניות המשיך פיו למלמל ולשורר את פרקי התהלים בעוז ובהתלהבות עצומה.

ברם משנפתחה דלת 'אולם הרחצה' של בית המטבחים הרוצח בגו אכזרי את כל הנכנסים בו, וכבר היו אמורים חבורתו של קלמן ביחד עימו להיכנס פנימה, יצאו לפתע כנגדם מפקדים וקצינים גרמניים חמורי סבר, הם נראו עצבנים וכועסים מאד, ופיהם מלא שאגות וצעקות, כשהם פוקדים על חייליהם פקודות שונות בגרמנית. - התברר שבדיקו בשערה זו בהגיע 'טרנספורט' זה תמו ונמסרו לו צלקתו הגו שבאשוויץ, המשלוח החדש של הגו הקטלני טרם הגיע מגרמניה, וכל תכנית הענק הזדונית של 'יודען רייך' [נעלי] השתבשה לרגע, המפעל הענק של אושוויץ נעצר לשביתה הכרחית...

תיכף ומיד הובהלו למקום המשאיות השחורות והובילו את כל השבויים למחנה עבודה [אנר] הרחק הרחק מאשוויץ וסביבותיה, וכך ברגע אחרון ממש ניצלו קלמן וחבורתו מן התופת וניתנו להם חיהם לשלל.

תקופה קצרה בלבד הסתובב לו קלמן באותו מחנה ועסק בעבודת כפייה, עד שיום אחד נראה הצבא האדום בשערי המחנה, ובבת אחת יצאו כולם לחירות, וכך זכה 'קלמן דער פריילעכער' לעלות ברגה אל ארץ הקודש בחסד עליון, והקים את ביתו להפארת, וזכה בניסים גדולים שעשה עימו השי"ת להעמיד שרשרת של דורות ישרים מבורכים.

כל ימי חייו היה קלמן משלב בסיפור קורות חייו את המעשה המופלא הזה, המלמד על כוחו הגדול של 'ספר תהלים', והיה מדגיש את טיב לקח הלימוד מוסר הנלמד לנו, שאף בזמנים קשים ביותר אין להרפות משירת התהלים שבזכותה ניצולו ממוות לחיים. כאשר מרגלא בפומיה: בזכות אותו 'שיר המעלות ממעמקים' - ניצלתי ברגע אחרון מן המעמקים! אל לו ליהודי לאבד את התקווה ח"ו, רק לחפש ולמצוא את החלק הטוב המוסתר בכל גזירה כנודע ולשמוח בו, כד"א (תהילים א ב) 'עבדו את ה' בשמחה באון לפניו ברננה!'

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

גלי פו

קשת הרשת
מחנה י"צ וירדום מכירת
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצ'יק
סל: 02-5002321

לעיני בחבור שמואל
מאיר ז"ל בן יבלחטיא
רבי ישראל יצחק
ולביע יח נסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה
סאסא בת לאה
נלביע יסיון
תנצבה.

לעיני
הרב יחיאל מאיר ז"ל
בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל
ולביע יסמת תשס"ח תנצבה.

לעיני רבי שבת זצ"ל
בן הרב ק"ר רבי גמליאל
הכהן זצ"ל
ולביע ח'שנט תשל"ז תנצבה.

לעיני הר"ח רבי משה
ריין זצ"ל בן הר"ר
שמואל רפאל זצ"ל
נלביע י"ז אייר
תנצבה.

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ להדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173